

Bibliaóra – 2024. szeptember 10.

Előfóhász: „Dicsérjétek az Urat! Hálát adok az Úrnak teljes szívből a becsületes emberek körében és közösségében. Nagyok az Úr tettei, kikutathatják, akiknek csak kedvük telik benne. (Zsolt 111,1-2)!” Ámen.

Ének: 52. zsoltár: „Mit dicsekedel gonoszságban...”

Előíma: Krisztusunk, drága Urunk, magadra vetted szennyes ruhánkat és ezzel utat nyitottál számunkra a mennyei Atyához, Aki nem akar emberi szenvedést és nyomorúságot. Megvalljuk Neked, hogy amikor kínunkban és bajunkban felkiáltunk, jelen vagy gyermekeid életében, még a halál sötét völgyéből is kimentettél bennünket. Szüntelenül áldunk és dicsérünk ezért. Hálát adunk Neked, hogy sírásunkat örömmre fordítottad. Hagyjunk most el mindent, egyedül Téged keresünk és követünk most is. Te vagy az Úr, a Király, és senki más nem adhat üdvösséget. Kérünk, engedd, hogy most a Te lábaidhoz üljunk, és szívünkben találjunk meg Igéd értékes üzenetével. Áldj meg minket azzal a csodával, hogy Te jössz el hozzánk, és mi Hozzád térünk, mint a Te gyermekeid. Kegyelmed nem változik, kérünk Téged, Változhatatlan Urunk, újíts meg, szentelj meg, bátoríts, hogy ma is a Te Igéd fényéből és valóságából táplálkozzunk abban a közösségben, amelyben elhívtál és megőriztél. Megvalljuk Neked, hogy vannak hibáink, de kérjük, mennyei Lélek, segíts, hogy mindent kedvesebben és jobban tegyünk. Az Úr Jézus Krisztus nevében hallgass meg minket, és áldd meg bibliaóráinkat. Ámen.

Ószövetségi alapige: Zsoltárok könyve 52. fejezet: *A karmesternek: Dávid tanítókölteménye, abból az időből, amikor az edómi Dóég Saulhoz ment, és jelentette neki, hogy Dávid Ahímelek házába érkezett. Mit dicsekszel gonoszságoddal, te nagy hős? Hiszen Isten szeretete mindig megmarad! Romlásomra törsz, te cselszövő! Nyelved olyan, mint az éles borotva. A rosszat szereted, nem a jót, a hazugságot, nem az igaz beszédet. (Szela.) Szeretsz bántóan beszélni, álnok a nyelved. Össze is tör téged az Isten végleg, megragad, kiránt sátradból, kitép gyökerestül az élők földjéből. (Szela.) Látják ezt az igazak, és félnek, rajta meg nevetni fognak. Ez az az ember – mondják –, akinek nem kellett Isten oltalma, hanem nagy gazdagságában bízott, és csalárdságban volt erős. De én olyan vagyok, mint a viruló olajfa, Isten házában lehetek, bízom Isten szeretetében most és mindenkor. Hálát adok neked mindenkor, mert te munkálkodsz. Nevedben reménykedem, mert jó vagy híveidhez.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Kevesen hisznek abban, hogy Isten valóságosan belenyúl a mi életünkbe. Nincs olyan rossz, nincs olyan nehéz, nincs olyan rettenetes állapot, amit maga az Úr ne

tudna és ne akarna megszüntetni választottjai életében. A zsoltáros nyíltan beszél arról, hogy az Úr megveri választott népe ellenségét. Ő azoknak a segítsége, akik rábízzák magukat irgalmára. Ehhez egy olyan tapasztalat szerepel itt Dávid király életéből, amely meghatározó volt számára. Az edómi Dóég, mint besúgó áll előttünk. Ahímelek életével fizet azért, hogy befogadta Saul ellenségét, Dávidot: *„Meggzólalt erre az edómi Dóég, aki ott állt Saul udvari emberei mellett, és azt mondta: Én láttam, amikor Isai fia Nóbba érkezett Ahímelekhez, Ahítúb fiához. Ő megkérdezte érdekében az Urat, ellátta útravalóval, sőt a filiszteus Góliát kardját is odaadta neki. Ekkor hívatta a király Ahímelek papot, Ahítúb fiát és egész rokonságát, a nőbi papokat. Azok el is jöttek mindnyájan a királyhoz. És ezt mondta Saul: Hallgass ide, Ahítúb fia! Ő pedig így felelt: Itt vagyok, uram. Saul megkérdezte tőle: Miért esküdtetek össze ellenem Isai fiával, amikor kenyeret és kardot adtál neki, sőt az ő érdekében Istent is megkérdezted?! Azért, hogy fellázadjon ellenem, és leselkedjék rám? Bizony, így van ez! Erre így felelt Ahímelek a királynak: Van-e olyan megbízható ember összes szolgád között, mint Dávid, a király veje, testőrséged parancsnoka, akit nagyra becsülnek udvarodban? Vajon most kérdeztem meg először az Istent vele kapcsolatban? Egyáltalán nem! Ne vádold mással sem szolgádat, sem egész rokonságomat, királyom, mert szolgád mindezekről a dolgokról semmit sem tudott. A király azonban így szólt: Halállal kell lakolnod, Ahímelek, neked és egész rokonságodnak! A mellette álló fegyvereseknek pedig ezt mondta a király: Fogjátok körül és öljétek le az Úr papjait, mert ők is Dávidot segítették. Hiszen tudták, hogy szökésben van, mégsem jelentették nekem! A király szolgálói azonban nem akartak kezet emelni és rátámadni az Úr papjaira. Ekkor Dóégnak parancsolta a király: Gyere ide, és támadj rá te a papokra! Az edómi Dóég oda is ment, rátámadt a papokra, és megölt azon a napon nyolcvanöt embert, akik gyolcs éfódot viseltek. Fegyverrel tört Nóbba, a papok városára is: kardélre hányt férfit és nőt, gyermeket és csecsemőt, ökröt, szamarat és bárányt.” (ISám 22,9-19)*

Helyzetek és szituációk, amikor Isten bizonyít. Helyzetek és szituációk, amelyből nagyon nehezen lehet kilábalni, de Istennek minden lehetséges. Van az ember életében olyan helyzet, amikor az Úr nem hátrál meg. Az Úr szól és megcselekszi. Voltál már olyan helyzetben, mint Dávid? Úgy élek, mint Dávid a bujdosó akár fizikai, akár lelki értelemben. Úgy tengetem a napjaimat, mint egy számkivetett, akár fizikai, akár lelki értelemben. Dicsekedni még a Bibliában sok mindennel dicsekedtek már az emberek. Nem rég olvastunk arról, hogy valaki a gazdagságával dicsekedett: *„akik vagyonukban bíznak, és nagy gazdagságukkal dicsekszenek (Zsolt 49,7)?”* Van, aki bölcsességével és erejével dicsekszik a Szentírásban: *„Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag (Jer 9,22)!”* *„Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék, mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl (IIKor 10,17-18).”* – ajánlja Pál apostol. Szarkasztikus hős az a

zsoltáros szemében, aki gonoszságával dicsekszik. A bűnnel dicsekedni minden korban nagy erény volt. Akinek nagyokat mondó száj adatott, annak a szíve nem Istennel él és jár. Ironikus hős az, aki azzal dicsekszik, hogy milyen rosszat, nem építőt cselekedett. A Szentírásban csak ezen a helyen dicsekszik az istentelen bűnével. Sehol máshol nem olvasunk hasonlót az ószövetségi bölcsességirodalomban. A bűn bűnt szül. A pletyka, a hazugság, a kibeszélés helyszíne ez. A nyelv bűnei ezek: *„Ugyanígy a nyelv is milyen kicsi testrészt, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat: a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testünket beszennyezi, és lángba borítja egész életünket, miközben maga is lángba borul a gyehenna tüzétől. Mindenfajta vadállat és madár, csúszómászó és tengeri állat megszelídíthető: meg is szelídíti az ember; a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel. Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket: ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie (Jk 3,5-10).”* Az emberi acsarkodás bűne, aki egyik oldalon hízeleg, de a másik oldalon fájoan bánt, sőt Jézus szerint megöli embertársát és gyilkol, véresre zúzza mások koponyáját (ld. Mt 5,21-26) és nem gondol bele, hogy mennyi embernek a halálát okozza. Bűn és az azzal való dicsekvés. Céltévesztés és az azzal való dicsekvés. Rátérés a széles útra és az azzal való dicsekvés. Isten szeretetének ez az emberi cselekvés teljesen idegen. Ez Isten igazsága és igazságossága elleni brutális fellépés és lázadás. A zsoltáros ebben a zsoltárban az ellenség gondolkodás módját és szándékát leplezi le. Pellengérré állítja személyét és figyelmezteti álságos beszédére, mert egyedül Isten irgalmassága az a mennyei hatalom, ami megvéd. Hányszor éppen erre az irgalmasságra figyelmeztet Pál apostol is. A római gyülekezet tagjai felé így szól: *„Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, ²és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes (Róm 12,1-2).”* Helyes magatartás a bűnös dicsekedésével szemben Isten oltalma alá menekülni. Ez a hatalom minden ellenséggel szemben megvéd. Isten ugyanis az önkényes és szertelen embert mindenkor elveszíti, földig veri. Olyan lesz, mint a polyva. Gyökerestül kiszaggatja a gyökértelen embert. Az élők földjén nincs helye. Elválasztja a termőföldtől. Isten irgalmában kell nekünk is bízni, amikor a hátunk mögött nehéz szavak és kemény ítéletek hangzanak el. Ő az Úr. Ne gyűjtsünk parazsat a fejünkre, hanem bízzuk ügyünket arra az Úrra, Aki nem átokmondással ítélte meg az embert, hanem saját Fiát tette átokká, hogy mi áldáshordozói legyünk, mert *„átkozott, aki fán függ (Gal 3,13).”* Átokmondás, milyen káros és az Úr szándéka ellen való. Szitkozódás mennyi energiánkat

elveszi. Negatívvá formál, pedig Jézus másra tanít: *„Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek (Mt 5,11-12).”* A hamisak társaságában istenfélelemmel válaszolni nem merészség. Isten neve erős horgony. Ő a mi reménységünk a nyomorúság idején. A gazdag nem féli az Urat. Csak magára épít. Isten az egyedüli segítség, nincs és nem is lesz más. Elvész a dicsekvő ember reménysége. De nem úgy az igazak. Ők olyanok, mint az olajfaágak Isten templomában. Az olajfaág Isten békessége még Noé bárkájában is. A zöldelő olajág az erő és a jó eredmény jele. (ld. Jer 11,16) Az olajfa olaja az étkek elkészítéséhez volt nélkülözhetetlen (IKir 17,14.16), de a királyok, a próféták és a Messiás felkenetésének a szerves része az olajjal való megkenés. Bizony ezzel akarja a zsoltáros felhívni mindenki figyelmét arra, hogy a szenvedő és nélkülöző emberek számára nekünk kell sóvá és világossággá válnunk. Igazak: Az igazán hívő emberek a szentek. Az 52. zsoltár hálaadással fejeződik be. Hálaadás Isten cselekedetért, aki közbeavatkozik. Isten megcselekedte azt, amire senki nem gondolt, legyőzte az erőszakos embert, aki előtt mindenki rettegett. A mi reménységünk is csak az Úr. Isten neve hordozza egyedül a szabadítást. Jézus a Szabadító. Mitől és kitől szabadított meg bennünket? Az ördög hatalmától és a bűn terhétől. Isten jó az övéihez. Az Úr neve szabadítás. Jézus Krisztus, Isten Fia Megváltó. Isten irgalmassága e szabadításban csúcsosodik ki. Az Úr neve a szertelen ember életében felállítja a hátán a szőrt, de az igazak számára erő és hatalom, amely cselekszik, étellel és reménységgel tölti be a Benne bízó szíveket. Jézus a Győztes, Ő az igazi Hős. A személyes hit áldása valóság: Bízom.

Közének: 464. dicséret 2-3. versei: *„Véreddel, mely el-kifolyt...”*

Újszövetségi alapige: Máté evangéliuma 20. rész 29-34. versei: *„Amikor elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte őt. És íme, két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus arra megy, így kiáltoztak: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el, de ők még hangosabban kiáltozták: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! Jézus megállt, megszólította őket, és ezt kérdezte: Mit akartok, mit tegyek veletek? Ők ezt felelték: Uram, nyisd meg a szemünket! Jézus megsánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat, és követték őt.”*

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Máté evangélista Jézus Jeruzsálem felé tartó útja során még egy történetet közöl: a két jerikói vak meggyógyítását. Jerikó virágzó város volt, melyet Heródes több ragyogó épülettel díszített. A Jeruzsálem felé vonuló Jézusnak ez az utolsó nagyobb állomása s innét elindulva szólítja meg őt a két vak.

Az utolsó állomás előtt egy utolsó nagy megszólítás, mert *„az utolsókból lesznek az elsők (Mt 20,16).”* Milyen jó ezt megszívlelni. A nagy sokaság mellett ott van két vak, akik valahogy az út szélén élnek a lehetőséggel. De mintha az ő szívükbe vetett ige, nem az útszélre esett mag volna. Az út szélén két hites vak. A mellékvágányon két befutó. Miért? Ők ugyanis tudják, hogy KIVEL állnak szemben. Igaz, nem látják, de a Jézus mellett vonuló sokaság biztosan elmondta nekik. Nem látnak, de hallanak, és tudják, hogy az ő kérésüket is meghallgatja Jézus. „Uram, Dávid Fia...” Ők vakon is tudják, hogy KIT hívnak segítségül. A várva várt Messiás, Dávid gyökere, Isai törzsöke, Aki Úr és Dávid Fia. A két vak kiáltása ezzel a megszólítással Jézust nyíltan a várt Messiásnak mondja. Jézus pedig most már nem titkolózik, nem utasította vissza ezt a megszólítást, hanem teljesíti a két vak kérését, visszaadja nekik, szemük világát.

Hogyan teljesednek be Jézus jelenlétével az ótestamentumi ígéretek? Úgy, hogy Jézus cselekvő Úr és Dávid Fia, ahogyan Ézsaiás próféta jövendölte: *„Akkor majd kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei (Ézs 35,5).”* *„Jézus így válaszolt nekik: Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium (Mt 11,4-5).”*

A sokaság zarándokol, ők húsvétra (ld. Mt 26,17) mentek fel Jeruzsálembe. A sokaság el akarja némítani a két vakot, de hangjuk az van. A kolduló vakok kiáltanak, a sokaság, aki követi Jézust „csak” Jeruzsálembe megy. A vakok kétszer nevezik Jézust Úrnak. A mi Urunk pedig érzékeny az emberi szenvedés kiáltásaira. A sokaság azonban érzéketlen. Érzéketlen emberek és kegyelmes Úr. Micsoda különbség! Jézus kiáltásuk által hangsúlyozza hitüket, kiemeli szilárd helyben maradásukat is. Megszánja őket és mindazokat, akik az övékéhez hasonló állapotban vannak. Máté evangélista a szájukba adta azt, amit maga a jeruzsálemi tömeg ismer fel a virágvasárnapi bevonuláskor. A két vak tehát jobban és sokkal hamarabb meglátja, hogy KI áll előttük, és KICSODA cselekszik életükben. A két vak még mielőtt meggyógyult volna, már tudta, Kinél van a szabadulás és honnan származik az élet forrása. Az Úr Jézus Krisztus áll előttük és képes rajtuk segíteni. Ők felismerik Jézusban a Messiást. A beteg tudja, hogy Jézus az ő segítsége. A nélkülöző tudja, hogy Jézus elégíti meg szívét és lelkét. A két Jerikói vak ellensúlyozza a jeruzsálemi tömeg hitének hiányát, hiszen Jeruzsálemben Jézus *„a galileai Názáretből való próféta (Mt 21,11).”*

A Jeruzsálembe való bevonulás tehát Jézus számára diadal azoknak, akik hisznek Benne, de kudarc is, azok számára, akik mást vártak, másképp hitték. A jelenet ezt igyekszik elővetíteni, és egyben semlegesíteni. A két vak meglátja és kinyilvánítja Jézus isteni voltát. Ő a várva várt Messiás. Máté evangélista szándékában egy nagy figyelmeztetés van nemcsak a jeruzsálemiek számára, hanem a pozsonyiak irányába is, hogy akik látnak, sokszor jobban ragaszkodnak vakságukhoz, mint ahhoz, hogy meglássák: Jézus a világ világossága. (ld. Jn 8,12)

A vakok szemei megnyíltak, a mi szemeink is megnyílhatnak és égi látássá lehet hitünk. A legnagyobb csoda az, hogy kicsoda Jézus a vakok számára. Csoda, amelyből nemcsak gyógyulás és békesség származik, hanem követés is.

A végső megjegyzés alaposan megszegyenít mindenkit, még bennünket is: követték őt. Mély jelentéssel bír ez a félmondat. Nagy jelentőségű mindannyiunk számára. Üzenettel rendelkezik minden beteg számára. Máté sajátjaira gondol, és fáj neki, hogy mennyien nem követik Jézust. Sokan az ő népe közül ellenszegülnek Krisztusnak, vakok maradtak, nem tudták elfogadni Jézust, mint életük és szívük Urát. A két meggyógyult vak azonban a sok bizonytalan helyzet után, a kolduló életmód után, gyógyultan csak Jézust követi. Egy irányba haladnak Jézussal. A két ember szívének nyitottsága és készsége, amellyel Jézus nyomába szegődnek, az első tanítványok serénységére emlékeztet. A két meggyógyult tanítvánnyá lesz. Milyen nagy áldás és hatalmas példák a bizonytalanok, az ellenszegülők vagy lusták számára. A mi Istenünk arra szólítja fel a mindenkori embert, hogy a két vakhoz hasonlóan kövesse Krisztust. Ez az út Jeruzsálembé, a Golgotára vezet, de a mennybemenetel hegyére is. Ott látjuk meg, hogy mit jelent a kereszt, az üres sír és a mennybemenetel csodája.

A 230. dicséret szavaival valljunk Krisztus világosságot adó szeretetéről:

1. Áll a Krisztus szent keresztje / Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve / Látom üdvösségemet.
2. Bánt a sok gond, űz a bánat, / Tört remény vagy félelem:
Ő nem hágy el, biztatást ad: / Békesség van énvelem.
3. Boldogságnak napja süt rám; / Jóság, fény jár utamon:
A keresztfa ragyogásán / Fényesebb lesz szép napom.
4. Áldássá lesz ott az átok, / Megbékéltet a kereszt;
El nem múló boldogságod, / Békességed ott keresd!
5. Áll a Krisztus szent keresztje / Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve / Látom üdvösségemet.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ekkor leborult a huszonnégy vén és a négy élőlény, imádták Istent, aki a trónon ül, és így szóltak: Ámen! Halleluja! És megszólalt egy hang a trón felől: Dicsérjétek Istenünket, ti szolgálai mindnyájan, akik félitek őt, kicsinyek és nagyok. És láttam a megnyílt eget... (Jel 19,4-5. 11a).” Ámen.

Ének: 230. dicséret: „Áll a Krisztus szent keresztje...”